

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ὅττην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προδξέμε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἄσ' τὸ χέρι.

Εἰς γγῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δεκέμβριος, ἐνέα,
καὶ δὲν ὑπάρχουν νέα.

Χίλια καὶ δώδεκα καὶ τετρακόσα,
ἐξολοθρεύεται πλάσις πεινώσα.

Ὁ Φασουλῆς ἐνθουσιῶν
εἰς ὥρας δοκιμασιῶν.

Α'.

Π. — Ἐν μέσῳ τόσης συμφορᾶς
καὶ τόσης ἀνθρωποφθορᾶς,
καὶ τοῦ παντὸς ἀνατροπῆς,
ἔχεις τραγούδια νὰ μοῦ πῆς;

Φ. — Μέσα ὁ τοῦ κόσμου τοὺς καῦμούς,
μέσα ὁ τοῦ κόσμου τοὺς λιμούς,
ἔχω μοῦ φαίνεται σκοπὸ
καὶ τραγούδια νὰ σοῦ πῶ,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τὰ χαμηλὰ
θὰ σὲ πετάξουν εἰς ψηλά.

Π. — Ἀμέσως λέγε μου λοιπὸν
καὶ μὴ μὲ βλέπτης σιωπῶν.

Φ. — Εἶπα· μακρὰν οἱ στεναγμοί,
καὶ ἔξεχασα γιὰ μιὰ στιγμὴ

πῶς ἔχω σὺν βροτὸς κι' ἐγὼ κι' ἄντερα καὶ γαστέρα,
κι' ἐπέταξα σὺν αὐλὸς ἀπάνω σ' τὸν αἰθέρα.

Ἐξέχασα μεράκια μου,
κοιλίσαις κι' ἄντεράκια μου,
καὶ σ' ἄφησα μονάχο.

Καὶ δίχως νὰ πολυλογῶ
ἀνέβηκα ποῦ λές κι' ἐγὼ
σ' τὸν ἱερό μας βράχο.

Μέσα σὲ τόπους ἱερὸς
πλανῶμ' ἐν συγκινήσει,
ὁποῦ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
τοὺς εἶχα λησμονήσει.

Εἶχα καιροὺς ἀληθινὰ νὰ δῶ τὸν Παρθενῶνα
κι' εἶδα καὶ πάλι πράσινον τῆς δόξης τὸν λειμῶνα,
καὶ κόσμος ἐμνημόνευε, κατακαυμένο γέρο,
μ' ἀληθινὴ κατάνυξι τὸν Γάλλο τὸν Φαβιέρο.

Εἰς ἐρείπια προγόνων
εἶχα χρόνους νὰ καθίσω,
εἶχα χρόνους νὰ μεθύσω
ἀπὸ δόξαις Παρθενῶνων.

Τί συγκίνησιν ἐπῆρα
μέσα σ' τὴν ἀρχαία πλάσι,
ποῦ Ρωμηῶν Σωτήρων σπεῖρα
βάλθηκε νὰ τὴν χολάσῃ.

Ἀνεμίχθην μὲ τὸ πλῆθος,
Περικλῆτο μου φαγᾶ,
καὶ ξανάρχισε τὸ στήθος
σὺν καὶ πρῶτα νὰ σφριγᾶ.

Καὶ σ' τὸ διάβα τῶν καιρῶν
στέκω φλογερὸς ἀκόμα,
κι' ἕνα ρῖγος ἱερὸν
νοιῶθω σὲ ψυχὴν καὶ σῶμα.

Β.

Ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον ἀπὸ πηλοὺς παχεῖς
μῆς μαύρης ἐποχῆς,
ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον ἀπὸ παρανομίας,
καὶ σὲ προγόνων μνήματα
ἔσχασα κακουργήματα
καὶ τόσας ἀτιμίας.

Ἀησμόνησα σακάτηδες
κι' εἶδα τῆς Καρυάτιδος,
τῆς Ἀπτεραις τῆς Νίκαις.

Ἐννοίωσα μέσα μου φωτιά
καὶ μάτια σφάλισα κι' αὐτιά
σὲ δολοφόνων δίκαις.

Τὸν περσινὸν Νοέμβριον ἔστειλα σ' τὰ κομμάτια
κι' ἐσφάλισα ποῦ λές ξανά τ' αὐτιά μου καὶ τὰ μάτια,
νὰ μὴν ἀκούω, Περικλῆ, καὶ νὰ μὴ βλέπω μ' πρὸς μου
τὴν λύσαν τὴν ἀνήκουστον ἐνὸς ἀνάνδρου κόσμου.

Ἐξέχασα πῶς εἶχε γίνει
μέσ' σ' τὸ φλογερὸ καμῖνι
τῶν Ρωμηῶν ὁ χαρακτήρ.

Κι' ἔβαλα μεγάλη παύλα
σ' ὅλα τὰ φρικτὰ καὶ φαῦλα,
κι' εἶπα Τουρκιστί: σικτίρ.

Στῶν μαρμάρων τὴν ἀσπράδα
καὶ σ' τὸν νέον Παρθενῶνα
εἶδα πάλιν τὴν Ἑλλάδα
τιμημένην Ἀμαζόνα.

Τί καμάρι, τί χαρά,
ὅταν ἔξαφνα τὴν εἶδα
κι' ἔβγαινε χωρὶς κηλὶδα
ἀπὸ γάργαρα νερά.

Κι' εἶδα γύρω τῆς σημίας
κι' εἶδα σὺν καὶ πρὶν ἀκμαίας
τῆς ψυχῆς τῆς τὰς δυνάμεις.

Τὴν ἀνάρρωσιν αἰνεῖτε,
μ' πρὸς τῆς βλέπω νὰ κινῆται
καὶ τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης.

Σὲ σαπφείρινον αἰθέρα
εἶδα πάλιν τὴν μητέρα
τῶν θεσμῶν τῶν ἐλευθέρων.

Μὲ δακρύβρεκταις ματιαῖς
νὰ ξανασκορπᾷ μυρτιαῖς
σὲ μνημόσυνα Φαβιέρων.

Γ.

Μὲ φαντασίας ἄλματα
ἐπέταξα σ' τοὺς οὐρανοὺς,
κι' ἀνέπλασα τ' ἀγάλματα
τῆς κόρης τῆς Διογενοῦς.

Αἰθῆρ, δριῖζων ἀνοικτός,
κι' ἀντήχει γύρω μου φρικτός
ὁ σάλος τῆς Εὐρώπης.

Μακρόθεν ἔφθαναν λυγμοί,
κι' ἀλλοιώτικη γιὰ μιὰ στιγμή
μοῦ φάνη κι' ἡ γλαυκῶπις.

Κι' εἶδα χρυσολεφάντιν μ' προστά μου τὴν Παλλάδα
καθὼς τὴν εἶχαν μιὰ φορὰ σ' ἐκείνην τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ τῶν Αἰσχύλων οἱ χοροὶ
ἐτραγουδοῦσαν βροντεροί.

Τὴν εἶδα τὴν Διογενῆ
περικαλλὴ καὶ φωτεινῇ,
κι' εἶπαι τῆς φώναξα κι' ἐγὼ μὲ τὸν Σωτηριάδη:
σκόρπισε φῶς ἀληθινὸ σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι.

Μὲ τέτοια κάλλη φωτεινὰ
δὲν ἔτυχε τὴν Ἀθηνᾶ
νὰ τὴν ἰδῶ ποτέ μου.

Τὴν ἀκουσα νὰ κελαῖδῃ
μὲ πράσινης ἑλῆς κλαδί
κι' ἀσπίδα τοῦ πολέμου.

Εὐ, θεὰ μεγάλη, τῆς εἶπα σ' ἄλλον τένο,
πολέμους θέλεις μόνο,
ποῦ σ' τὴν βροντὴ των κρύβουν
λύτρωσι, λευθεριά,
καὶ σίδερα βαρεῖα
τὰ σποῦν καὶ τὰ συντρίβουν.

Ἐμπρὸς σου γονατίζω καὶ σὲ δοξολογῶ,
σὺ δὲν κτυπᾷς τὸ δόρυ,
χαριτωμένη κόρη,
μονάχα γιὰ νὰ βάλῃς τὸν κόσμο σὲ ζυγό.

Εὐ κτυπᾷς φρικτοὺς
δεσπότης καὶ σφαγεῖς
καὶ μπόγηδες ἀγρίους.

Καὶ τάφους ἐκλεκτοὺς
σὲ κάθε μέρος γῆς
ἀνοίγεις στοὺς ἀνδρείους.

Τί κόσμος περιμένει
καὶ πάλι νὰ φανῇς,
κόρη Διογενῆς.

Ὁ πολυλατρευμένη,
θεὰ τροπαιοφόρα,
σκόρπισε φῶς καὶ τώρα.

Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς προχώρα,
διώχνε βαρβάρων στίφη
καὶ ρίχνε τοὺς φωτιαῖς.

Κι' ἀκόνα, θεὰ κόρη,
τυραννοκτόνα ξίφη
κρυμμένα σὲ μυρτιαῖς.

Ἡμέρα ξημερώνει
γιὰ πνεῦμ' ἀνδρειωμένο
καὶ φτερωτὴ καρδιά.

Κόσμον ἐλευθερόνει
ἕνα σπαθὶ κρυμμένο
σὲ μύρτων εὐωδιά.

Ὁ Περικλῆτος ὁμολεῖ
σ' τὸν ἀδελφὸ τὸν Φασουλῆ.

Π. — Εἶδα κι' ἐγὼ τὴν Ἀθηνᾶ.
Φ. — Βρὲ τί μου λές;
Π. — Ἀληθινά.
Φ. — Καὶ πῶς τὴν εἶδες;
Π. — Ὅπως σὺ
μὲ νέα χάρι περισσή.

Τὴν εἶδα τὴν ἀθάνατη σ' ἐκεῖνο τὸ μνημόσυνο
μ' ἀσπίδα καὶ κοντάρι,
τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε παρὰ ποτε χαρμόσυνο
σὺν ἥλιος, σὺν φεγγάρι.

Γύρω μου κι' ἄλλα στόματα τῆς ἐπλεκαν ἐγκώμιο,
τὴν προσεφώνησα κι' ἐγὼ, ποῦ κρατᾷ πᾶν δὲν τρώγω,
καὶ μὴ θαρρῆς πῶς ἔχεις σὺ μονάχα τὸ προνόμιο
νὰ βλέπῃς τὴν γλαυκῶπιδα καὶ νὰ τῆς βγάλῃς λόγο.

Εἶδα κι' ἐγὼ τὴν Ἀθηνᾶ
κι' εἶπαι τῆς φώναξα τραγὰ,
βρὲ Φασουλῆ ψαροῖτη.

Σκόρπισε φῶς ἀληθινὸ
μαζὶ μὲ τὸν Αὐγερινὸ
καὶ τὸν Ἀποσπερίτη.

Σκότους φονάττει δαίμων...
ὦ σὺ θεὰ πολέμων
κι' εἰρήνης κοιμητῆς.

Ποῦχες διπλὴ τὴ χάρι,
καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι
κι' ἑλῆς κλαδί κρατεῖς.

Νικήτρια προχώρει,
καὶ δίνε μας ἐλπίδα
μ' ἐκεῖνο σου τὸ δόρυ,
τὸ κράνος, τὴν ἀσπίδα.

Διάβαινε καλλιστέφανη καὶ σπέρνε λευθερίαις,
καὶ τοὺς Βουλγαροέλληνας κτύπα μὲ κονταριαῖς,
ποῦ τῶν Φαβιέρων τὰ παιδιὰ τὰ σκότωσαν μιὰ μέρα
σ' αὐτὴ τῇ γῇ, ποῦ δεύτερη τὴν ἔλεγαν μητέρα.

Κτύπα χρυσελέφαντινὴ Βαρόνων μισθοφόρους,
κτύπα καὶ τοῦτον τὸν φονιᾶ κι' ἐκεῖνον τὸν Ἰούδα,
Βουλγαροπλήκτους ἐμμανεῖς κι' ἄλλους Βουλγαρο-
[σπόρους,
ποῦ τοὺς ναοὺς σου θέλουνε ν' ἀνοίξουν σ' τὴν Ἀρχοῦ-
[δα.

Κτύπα χωρὶς νὰ σταματᾷς
Βουλγαροπατριώτας,
ποῦ τοὺς δικούς σου μαχητὰς
τοὺς εἶπανε προδότας,
κι' ἤκούσθη τότε μιὰ φωνὴ νὰ λέη μέσα στ' ἄλλα:
εἶπε ποτὲ κι' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαι.

Τοὺς ἀθλοφόρους βράβευε καὶ στέφε μὲ κοτίνους,
μόνον ἀνάνδρων συρφετὸς ἄς τρέμη τοὺς θυμούς σου,
καὶ σὰν παιδιὰ καὶ σπλάχνα σου μνημόνευε κι' ἐκεῖ-
[νους,
ποῦ λθάν ἐδῶ ν' ἀγωνισθοῦν ἐμπρὸς εἰς τοὺς βομούς
[σου.

Ἀπὸ τὸν βράχο τὸν ψηλὸ
κατέβα σὲ παρακαλῶ
καὶ κάτω στὸ λημέρι.

Μπακάληδες παντοειδεῖς
τὰ μάλιστ' ἀφιλοκερδεῖς
δείχνουν βαρὺ κεμέρι.

Ἔλα καὶ κτύπησε βαρεῖα
καὶ τούτῃ τὴν μπακαλουριά,
ἂν καὶ τῆς πρέπη κι' ἀπὸ σὲ θεοῦ συγκατατήριον
Θεὰ προσφιλεσιάτη,
γιατὶ μας ἐσηνεΐθισε σὲ κάθε δηλητήριο
καθὼς τὸν Μιδριδάτη.

Φ.— Κι' ἐγὼ καλὰ τῆς τᾶπα
καὶ μοῦπρεπε μιὰ φάπα,
καὶ σὺ καλὰ τῆς τᾶπες
καὶ σοῦπρεπαν δύο φάπαις.

